

**ΙΩΑΝΝΗΣ
Ο ΒΑΠΤΙΣΤΗΣ**

«Ίδε ὁ ἀμνὸς τοῦ Θεοῦ ὁ αἴρων τὴν ἁμαρτίαν τοῦ κόσμου»
(Ἰωάν. α' 29)

● ΜΗΝΙΑΙΟ ΟΡΘΟΔΟΞΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ●
*Όργανο ὁμωνύμου Συλλόγου
Χριστοκοπίδου 12, 105 54 – Ἀθήνα
www.ioannisvaptistis.gr

■
Τηλέφωνα:
2103212713 - 2103212107
e-mail: info@ioannisvaptistis.gr

● ΕΤΟΣ 66ο – ΤΕΥΧΟΣ 708 ●
● ΜΑΡΤΙΟΣ 2024 ●

● «Ίδε ὁ ἀμνὸς τοῦ Θεοῦ ὁ αἴρων τὴν ἁμαρτίαν τοῦ κόσμου» (Ἰωάν. α' 29) ●

Τά τρία T

Τότε ὁ Κύριος εἶπε τὴν παραβολὴ τοῦ Τελώνου καὶ τοῦ Φαρισαίου; Ὑστερα ἀπὸ ἓνα ἐρώτημα καὶ πρὶν ἀπὸ μία παιδικὴ σκηνή. Τὸ ἐρώτημα ἔχει σχέσι μὲ τὸ Φαρισαῖο. Ἡ παιδικὴ σκηνή ἔχει σχέσι μὲ τὸν Τελώνη.

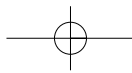
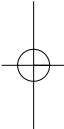
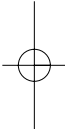
- Τὸ ἐρώτημα: «Ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ἄρα εὕρησει τὴν πίστιν ἐπὶ τῆς γῆς;» (Λουκ. ιη' 8). Τί σημαίνει πίστις; Σημαίνει ἐμπιστοσύνη. Σέ ποιὸν ἐμπιστεύεται κανεὶς τὴ ζωὴ του; Στόν Θεό, τόν παντοδύναμο Κύριο, ἢ στόν ἑαυτό του, τόν ἀδύναμο καὶ ὑπερήφανο;

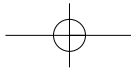
Μέ ἀφορμὴ τὸ ἐρώτημα αὐτό ὁ Χριστὸς μας ἀναφέρθηκε στοὺς «πεπειθότας ἐφ' ἑαυτοῖς, ὅτι εἰσὶ δίκαιοι καὶ ἐξουθενοῦντας τοὺς λοιπούς» (Λουκ. ιη' 9).

Ὅποιος καυχᾶται γιὰ τόν ἑαυτό του, ὅποιος ἔχει μεγάλη ἰδέα γιὰ τίς δυνάμεις του καὶ τὰ προσόντα του, εἶναι ἓνας ὑπερήφανος Φαρισαῖος! Γι' αὐτὸ εἶπε ὁ Κύριος εὐθύς ἀμέσως τὴν παραβολὴ τοῦ Φαρισαίου καὶ τοῦ Τελώνου.

- Καὶ γιὰ νὰ μᾶς δείξῃ τί εἶναι ἡ ταπεινὴ τὴν Τελώνη, μετὰ τὴν παραβολὴ ποιά σκηνή ἀκολουθεῖ; Ἐκείνη μὲ τὰ παιδιά. Τὰ ἀπομακρύνουν οἱ μαθητές, διότι τάχα ἐνοχλοῦνται ἀπὸ τίς φωνοῦλες τους. Ἀντίθετα ὁ Χριστὸς τὰ καλεῖ κοντὰ Του καὶ τὰ ἀγκαλιάζει. Καὶ δηλώνει κατηγορηματικά: «*Τῶν τοιούτων ἐστὶν ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ*» (Λουκ. ιη' 16).
- Τὸν Τελώνη θέλησε νὰ τὸν ξευτελίσῃ ὁ ὑπερφίαλος Φαρισαῖος: «*Οὐκ εἰμί καὶ ὡς οὗτος ὁ τελώνης*» (Λουκ. ιη' 11). Τὸ ἐωσφορικὸ του ὕφος βλέπει τὸν τελώνη καταδικασμένο. Τὸ εὐσπλαχνο βλέμμα τοῦ Χριστοῦ βλέπει τὸν τελώνη δικαιωμένο, σωσμένο: Τὸν βλέπει ὁ Χριστὸς καὶ τὸν δικαιώνει: «*Τῶν τοιούτων ἐστὶν ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν*» (Ματθ. ε' 14).

Στόν Τελώνη ἄς σταθῇ περισσότερο ἡ προσοχή μας. Διότι ὁ Τελώνης εἶναι ὁ

τέως, ὁ πρῶην ἁμαρτωλός. Καί διότι ὁ Τελώνης εἶναι ἓνα ἀπό τὰ τρία Τ τῆς γνωστῆς παραβολῆς.

● **Τριώδιο**, τό ἓνα. Ἀρχίζει, λέμε, ἡ κατανυκτική περίοδος τοῦ Τριωδίου, πού τελειώνει τό Μεγάλο Σάββατο.

● **Ταπείνωσις**, τό ἄλλο. Ἡ σκάλα, πού λέγεται Τριώδιο, ἔχει γερά σκαλοπάτια. Ὅποιος πασχίζει ν' ἀνεβῆ ψηλά μέ τήν ὑπερηφάνεια, πατάει σέ σάπια σκαλοπάτια. Πέφτει καί τσακίζεται, ἀφοῦ «ὁ Θεός ὑπερηφάνους ἀντιτάσσεται» (Ἰακ. δ' 6). Ὅποιος προσπαθεῖ ν' ἀνεβῆ πραγματικά μέ τήν ταπείνωσι, πατάει γερά. Πατάει καί πετάει. Ἡ ταπείνωσις κατέβασε τόν Θεό στή γῆ. «Ἐταπείνωσεν (ὁ Υἱός τοῦ Θεοῦ) ἑαυτόν γενόμενος ὑπήκοος μέχρι θανάτου, θανάτου δέ σταυροῦ» (Φιλιπ. β' 8).

● **Τελώνης**, τό τρίτο Τ τῆς παραβολῆς.

Τί σημαίνει ταπείνωσις, ἢ μάλλον ταπεινοφροσύνη;

● 1. Ἀναγνώρισις τοῦ λάθους μας, ἢ, εἰλικρινέστερα, τῶν πολλῶν λαθῶν καί παθῶν μας, τῶν πολλῶν κακῶν, τῶν πολλῶν ἁμαρτημάτων μας.

● 2. Συναίσθησις τῆς βαρύτητας καί τῆς εὐθύνης μας. Τό ἀντίθετο ὀνομάζεται ψευδαίσθησις. Ἀλλοίμονο στόν ἄρρωστο, πού κοροϊδεύει τόν ἑαυτό του καί δέν πηγαίνει στό γιατρό, καί μάλιστα στό γιατρό πού καί κοντά του εἶναι καί φάρμακο τέλειο προσφέρει καί δωρεάν θεραπεύει!

● 3. Ταπείνωσις σημαίνει ὁμολογία τῆς ἁμαρτίας. «Ἐάν ὁμολογώμεν τὰς ἁμαρτίας ἡμῶν, πιστός ἐστι καί δίκαιος, ἵνα ἀφῆ τὰς ἁμαρτίας καί καθάρισή ἡμᾶς ἀπό πάσης ἀδικίας» (Α' Ἰωάν. α' 9). Αὐτή ἡ ὁμολογία δέν εἶναι δημοσιοποιήσις ἁμαρτημάτων σ' ὄλο τόν

κόσμο, ἀλλ' εἶναι εἰλικρινῆς ἐξαγόρευσις στόν διακριτικό πνευματικό

● 4. Τελικά ἡ ταπείνωσις μᾶς ὀδηγεῖ στή μετάνοια καί τήν ἐξομολόγησι. Μέ τήν ταπείνωσι ἔχουμε τά θυρανοίξια τῆς σωτηρίας.

Θυρανοίξια! Ἀνοίγει τό Τριώδιο. Θυρανοίξια! Καί στίς τρεῖς πρῶτες Κυριακές τοῦ Τριωδίου ἡ ταπείνωσις ἀνοίγει τήν πόρτα τῆς βασιλείας.

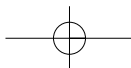
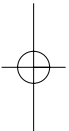
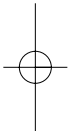
● 1. Γιατί καί πῶς ὁ Κύριος ἔβγαλε τήν ἀπόφασι δικαιοσύνης γιά τόν Τελώνη; «Κατέβη οὗτος δεικνυόμενος!» (Λουκ. ιη' 11). Πολλά καλά δέν εἶχε κάνει ὁ Φαρισαῖος; Ὅλα ὅμως τοῦ τά ἔκλεψε ἡ κενοδοξία. Πολλά κακά ἔκανε ὁ Τελώνης. Ὅλα τοῦ τά ἔσβησε ἡ ταπείνωσις.

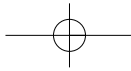
● 2. Γιατί καί πῶς ὁ πατέρας τῆς ἄλλης παραβολῆς ἀγκάλιασε τό βρώμικο κουρέλι, τόν Ἄσωτο, καί τόν κατέστησε πρίγκιπα στή βασιλεία Του; Πολλά καλά εἶχε κάνει ὁ πρεσβύτερος γυιός. Τοῦ τά ἔφαγε ὅλα ὁ ἐγωισμός καί ἡ κενοδοξία. Πολλά κακά εἶχε κάνει ὁ Ἄσωτος. Ὅλα ὅμως τοῦ τά ἔσβησε ἡ ταπείνωσις.

● 3. Γιατί καί πῶς τήν τρίτη Κυριακή τοῦ Τριωδίου, στήν περικοπή τῆς μελλούσης κρίσεως, οἱ δίκαιοι παίρνουν τό εἰσιτήριο γιά τή βασιλεία τοῦ Θεοῦ; Γιατί ἀκοῦνε τό κάλεσμα τοῦ Οὐρανοῦ; «Δεῦτε οἱ εὐλογημένοι τοῦ πατρός μου, κληρονομήσατε τήν ἡτοιμασμένην ὑμῖν βασιλείαν» (Ματθ. κε' 34). Πῶς; Κάτι τό ξεχωριστό ἐδῶ.

Στίς δύο ἄλλες περιπτώσεις βλέπουμε τήν ταπείνωσι τῶν ἁμαρτωλῶν. Ἐδῶ βλέπουμε τήν ταπείνωσι τῶν ἀγίων.

Κοιτάξτε πῶς ἀπαντοῦν στόν Χριστό: Ἐμεῖς, Κύριε, κάναμε τόσα καλά;

Σκηνικά από την Καινή Διαθήκη

ΟΙ ΔΙΚΟΙ ΜΑΣ ΚΑΙ ΟΙ ΑΛΛΟΙ

Α σκηνικό:

Συζητήσεις για πρωτεία

Ὁ Χριστός μιλάει γιά τό μεγαλεῖο τοῦ ἔκουσίου πάθους καί γιά τό ὕψος τοῦ Σταυροῦ, καί οἱ μαθητές «πρόσγεια» φρονοῦν καί σκέπτονται! Αὐτό δείχνει καί ἡ συζήτησίς τους γιά πρωτεία. Ὁ ἱερός Χρυσόστομος λέει:

«Οὐδέν ἀπονοίας χειρόν. Αὕτη σφόδρα ἀνοήτους εἶναι ποιεῖ. Ὡσπερ γάρ εἴτις, τρίπηχος ὢν, βιάζοιτο εἶναι τῶν ὀρέων ὑψηλότερος, ἤ καί νομίζοι τοῦτο, καί ἀνατείνει ἑαυτόν ὡς ὑπερβαλλόμενος αὐτῶν τάς κορυφάς, οὐδέν ἕτερον ζητήσωμεν δεῖγμα ἀνοίας· οὕτω καί ὅταν ἄνθρωπον ἀπονενοημένον ἴδῃς, καί ἀπάντων βελτίονα ἑαυτόν ἡγούμενον εἶναι» (Ε.Π.Ε. 11,334-336).

Μετάφρασις: Πραγματικά τίποτε δέν εἶναι χειρότερο ἀπό τήν ὑπερηφάνεια. Αὕτη μᾶς κάνει σέ πολύ μεγάλο βαθμό ἀνοήτους. Κάποιος, ἐνῶ εἶναι ὕψους τριῶν πήχεων, ἀγωνίζεται μέ πείσμα νά φανῇ ψηλότερος ἀπό τό βουνό, ἤ καί ἀκόμα παρά πάνω. Καί τεντώνει τόν ἑαυτό του, ὥστε νά ξεπεράσῃ τίς κορυφές τῶν βουνῶν! Χρειάζεται ἄλλη

Πότε; Πότε; Πότε, Κύριε σέ εἶδαμε πεινῶντα ἢ διψῶντα ἢ γυμνό ἢ ἄρρωστο; Πότε, Κύριε, Σέ ἐπισκεφτήκαμε;

Ξέρετε; Εὐκόλο εἶναι κάποιος νά κλάψῃ γιά τό κακό. Δύσκολο εἶναι νά κρύψῃ τό καλό. Ἐδειξαν ταπεινώσι ἀνώτερη καί ἀπό τοῦ Τελώνου καί ἀπό τοῦ Ἀσώτου. «Ὁ ταπεινῶν ἑαυτὸν ὑψωθήσεται» (Ἰακ. δ' 10).

Ἄρχιμ. Δανιήλ Γ. Ἀεράκης

ἀπόδειξις παραφροσύνης; Ἔτσι καί ὅταν δῆς ἄνθρωπο ὑπερήφανο, πού θεωρεῖ τόν ἑαυτό του ἀνώτερο ἀπό ὅλους.

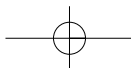
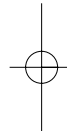
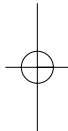
• **Ἡ προετοιμασία τῶν μαθητῶν γιά τό πάθος ἀποτελεῖ τό κύριο μέλημα τοῦ Διδασκάλου.** Ἐάν ὁ Ἰησοῦς ἔκουσίως πορεύεται πρὸς τό πάθος ὡς ἀποκορύφωμα τοῦ ἔργου Του, δέν μπορεῖ νά εἶναι διαφορετικός ὁ δρόμος καί τῶν μαθητῶν. «Ὅστις θέλει... ἀράτω τόν σταυρόν αὐτοῦ» (Μάρκ. γ' 34).

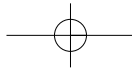
• **Οἱ μαθητές, κρυφά ἀπό τόν Διδάσκαλο συζητοῦν.** Προφανῶς ντρέπονται μήπως καί τοὺς ἀκούσῃ ὁ Χριστός. Μιλᾶνε γιά πρωτεία. Ἐκεῖνος τοὺς μιλάει γιά πόνο, αὐτοὶ σκέπτονται... θρόνο! Συζητοῦν γιά τό ποιός εἶναι ἀνώτερος! «Καί ἦλθεν εἰς Καπερναοῦμ. Καί ἐν τῇ οἰκίᾳ ἐπήρωτα αὐτούς· Τί ἐν τῇ ὁδῷ πρὸς ἑαυτούς διελογίζεσθε; Οἱ δέ ἐσιώπων· πρὸς ἀλλήλους γάρ διελέχθησαν ἐν τῇ ὁδῷ τίς μείζων» (Μάρκ. θ' 33-34).

• **Οἱ εὐαγγελιστές δέν ἀποκρύπτουν τίς ἀδυναμίες τῶν μαθητῶν.** Αὐτό ἀποτελεῖ μία ἀκόμα ἀπόδειξις τῆς θεοπνευστίας τῆς Γραφῆς καί τῆς ἀξιοπιστίας τῆς. Ἄλλωστε ὄχι μόνο ἀλλοιώθηκαν μέ τήν ἁγιοπνευματική ἀλλοίωσι οἱ μαθητές, ἀλλά καί ὅταν παρουσιάζωνται στήν ὄλη ἐδῶ περικοπή νά ἀσχολοῦνται μέ πρωτοκαθεδρεῖες, καί πάλι δέν ἐπιμένουν σέ κάτι τέτοιο. Οὔτε κἂν ἄλλωστε τόλμησαν φανερά νά παρουσιάσουν κενόδοξο αἴτημα στόν Διδάσκαλο, ἀλλά μεταξύ τους ἀπλῶς κουβέντιασαν!

Ἀναποδογύρισμα κριτηρίων

Ὁ Χριστός γνώριζε τί συζητοῦσαν οἱ μαθητές. Γιά μία ἀκόμα φορά λυπήθηκε. Δέν Τόν κατανοοῦσαν. Ἀλλά δέν ἐγκατα-

λείπει τήν προσπάθεια νά τούς προσγειώση στήν πραγματικότητα. Νά τούς δείξη, ὅτι ὁ τελευταῖος εἶναι ὁ πρῶτος στά μάτια τοῦ Θεοῦ. «Καθίσας ἐφώνησε τούς δώδεκα καί λέγει· *Εἴ τις θέλει πρῶτος εἶναι, ἔσται πάντων ἔσχατος καί πάντων διάκονος*» (Μάρκ. θ' 35).

• Ἐν ὄψει τοῦ πάθους Του ὁ Ἰησοῦς προετοιμάζει τούς μαθητές λέγοντας, ὅτι ἡ ὁδός γιά τά πρωτεῖα εἶναι ἡ αὐτοθυσία, ἡ ταπεινώσις καί ἡ διακονία... Πρότυπο ὁ ἴδιος πού προσφέρει ἐπί τοῦ Σταυροῦ τήν ζωή Του ὡς λύτρο γιά τήν ἐξαγορά τῆς ἀνθρωπότητος ἀπό τό σκλαβοπάζαρο τῆς ἀμαρτίας καί τοῦ θανάτου (Μάρκ. ι' 41-45).

Πραγματικός ἡγέτης εἶναι ὄχι αὐτός πού κατεξουσιάζει τούς ἄλλους, ἀλλ' αὐτός πού τούς διακονεῖ.

• Φιλονεικία μεταξύ τῶν μαθητῶν, γιά τό ποιός εἶναι ἀνώτερος! Καί ἐκεῖνοι μὲν ἤλθε ἡ στιγμή πού ταπεινώθηκαν πλήρως. Ἐμεῖς ὅμως ἐξακολουθοῦμε νά φρονοῦμε γιά τόν ἑαυτό μας ὅτι εἴμαστε σπουδαῖοι!

• Ὁ Χριστός λέει, ὅτι ὅποιος θέλει νά εἶναι μέγας καί ἀληθινά ἐλεύθερος, νά εἶναι δούλος, νά εἶναι διάκονος τῶν ἄλλων.

Β σκηνικό:

Τιμή στά παιδιά

Ὡς ζωντανό παράδειγμα ταπεινοφροσύνης ὁ Χριστός φέρνει ἕνα μικρό παιδί. Τό παιδί εἶναι καί ἀπλό καί ταπεινό καί ἀθῶο. «*Καί λαβὼν παιδίον ἔστησεν αὐτό ἐν μέσῳ αὐτῶν, καί ἐναγκαλισάμενος αὐτό εἶπεν αὐτοῖς· Ὅς ἐάν ἐν τῶν τοιούτων παιδίων δέξηται ἐπί τῷ ὀνόματί μου, ἐμέ δέχεται· καί ὅς ἐάν ἐμέ δέξηται, οὐκ ἐμέ δέχεται, ἀλλά τόν ἀποστείλαντά με*» (Μάρκ. θ' 36-37).

• Ὁ Ἰησοῦς παίρνει ἕνα παιδί, τό ἀγ-

καλιάζει (ιδεῖ καί Μάρκ. ι' 13-16. Ματθ. ιθ' 13-15. Λουκ. ιη' 15-17) καί τό παρουσιάζει ἀπό τή μία μεριά ὡς ὑπόδειγμα ταπεινώσεως καί ἀπό τήν ἄλλη ὡς σύμβολο τῶν ἀδυνάτων, πού ὁ ἡγέτης πρέπει νά ὑπηρετῇ, καθὼς καί κάθε χριστιανός, ἂν ἐπιθυμῇ νά εἶναι μέγας καί πρῶτος στή βασιλεία τοῦ Θεοῦ. Τό παιδί ὡς ἀδύναμο νά στηριχθῇ στόν ἑαυτό του, ἔχει ἐμπιστοσύνη στοῦς μεγαλύτερους, περιμένοντας τά πάντα ἀπό αὐτούς καί ἀποτελώντας πρότυπο ταπεινώσεως.

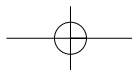
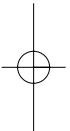
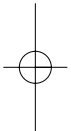
• Κάθε πιστός, πολύ περισσότερο διάκονος τοῦ εὐαγγελίου, πού ἔχει τήν ἀπλότητα καί τήν ταπεινοφροσύνη, παρομοιάζεται μέ τό μικρό παιδί.

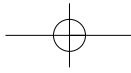
• Πολύ τρυφερή ἡ σκηνή μέ τό μικρό παιδί, πού τό ἔφερε ὁ Χριστός στό μέσο γιά νά τό βλέπουν ὅλοι, καί τό ἀγκάλιασε. Ὅποιος, λέει ὁ Χριστός, δεχτῇ αὐτό τό παιδί «*ἐπί τῷ ὀνόματί μου*», ἐμένα δέχεται (Ματθ. ιη' 5). Καί ὅποιος δέχεται ἐμένα, δέχεται τόν Πατέρα πού μέ ἀπέστειλε.

Γιά τό τί βλέπουμε στό παιδί, πού ὁ Χριστός ἔστησε ὡς δεῖγμα, λέει ὁ Χρυσόστομος: «*Φθόνου καθαρὸν τό παιδίον καί κενοδοξίας καί τοῦ τῶν πρωτείων ἐρᾶν· καί τήν μεγίστην κέκτηται ἀρετήν, τήν ἀφέλειαν καί τό ἄπλαστον καί ταπεινόν. Οὐκ ἄρα ἀνδρείας δεῖ μόνον, οὐδέ φρονησεως, ἀλλά καί ταύτης τῆς ἀρετῆς, τῆς ταπεινοφροσύνης λέγω καί τῆς ἀφελείας*» (Ε.Π.Ε. 11, 328).

Μετάφρασις: Τό παιδί εἶναι καθαρὸ ἀπό φθόνου, ἀπό κενοδοξία καί ἀπό τό νά ἐπιδιώκη τά πρωτεῖα. Κατέχει τήν πιό μεγάλη ἀρετή, τήν ἀθωότητα. Ἔχει τό ἀνυπόκριτο καί τό ταπεινό. Ἄρα δέν χρειάζεται μόνο ἀνδρεία, οὔτε μόνο φρόνησις, ἀλλά κυρίως χρειάζεται ἡ ταπεινοφροσύνη καί ἡ ἀπλότητα.

• Ὅποιος δέχεται ἕναν ἀπό τούς περιφρονημένους, λέει ὁ Χριστός, ἐμένα

δέχεται. Άλλοίμονο σ' όποιον όχι μόνο δέν δέχεται, αλλά και έμποδίζει τά παιδιά νά έλθουν στόν Χριστό, νά έλθουν στή ζωή. «Άφετε τά παιδιά έρχεσθαι πρός με και μή κωλύετε αὐτά· τῶν γάρ τοιούτων έστίν ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν» (Μάρκ. ι' 14).

Γ σκηνηκό:

Δέν εἶναι δικός μας!

Έμφανίζεται επί σκηνης ὁ Ἰωάννης (ὁ εὐαγγελιστής). Ρωτάει τόν Κύριο γιά κάποιον πού ἀληθινά ἔβγαζε δαιμόνια, χωρίς ὅμως νά ἀνήκει στόν κύκλο τους: «Διδάσκαλε, εἶδομέν τινά ἐν τῷ ὀνόματί σου ἐκβάλλοντα δαιμόνια, ὅς οὐκ ἀκολουθεῖ ἡμῖν, καί ἐκωλύσαμεν αὐτόν, ὅτι οὐκ ἀκολουθεῖ ἡμῖν» (Μάρκ. θ' 38).

Άνθρωποι ἀπλοῖ μιμοῦνταν τούς ἀποστόλους. Μέ τήν ἐπίκλησι τοῦ ὀνόματος τοῦ Χριστοῦ ἔδιωχναν τά δαιμόνια, χωρίς ν' ἀνήκουν στόν κύκλο τῶν ἀποστόλων, στενό ἢ εὐρύτερο.

- Οἱ μαθητές ἔκριναν τήν περίπτωση ὡς ἀπαράδεκτη, διότι ἡ ἀρμόζουσα θέσις γιά κάθε μαθητή πού ἐργάζεται στό ὄνομα τοῦ Χριστοῦ, εἶναι πλησίον τοῦ ἴδιου τοῦ Χριστοῦ καί τῆς ἀποστολικῆς Του Ἐκκλησίας. Δέν γνώριζαν ὅμως οἱ μαθητές αὐτό πού ὁ Χριστός ὡς καρδιογνώστης γνώριζε, ὅτι ὁ ἄνθρωπος αὐτός, ὁ «ἐξορκιστής», ἦταν ταπεινός καί πίστευε στόν Ἰησοῦ ὡς ἀπεσταλμένον τοῦ Θεοῦ Πατέρα καί ἐνεργοῦσε μέ τή δική Του δύναμι.

- Δέν προέβη στήν ἐρώτησί του ὁ Ἰωάννης ἀπό φόβον, ἀλλ' ἀπό φόβον, μήπως ἐνεργοῦσε λαθεμένα ὁ ἄνθρωπος πού ἔβγαζε δαιμόνια. Ἀλλά καί γιά λόγους ἐνότητας ἐρωτᾶ. Θέμα κανονικότητας, θά λέγαμε σήμερα. Ὅσοι ἀκολουθοῦν τόν Χριστό ἢ λένε ὅτι ἐνεργοῦν στό ὄνομά Του, ὀφείλουν ν' ἀνήκουν στό

σῶμα τοῦ Χριστοῦ. «Ἴνα πάντες ἐν ὧσιν» (Ἰωάν. ιζ' 21).

- Ἐμεῖς ἀπό τί κινούμαστε, ὅταν λέμε, «δέν τόν ξέρουμε! δέν μᾶς ἀκολουθεῖ!»; Δέν εἶναι στήν ομάδα μας! Δέν εἶναι δικός μας! Ὁ κίνδυνος ὀμαδοποίησης ἐλλοχεύει στή ζωή τῆς Ἐκκλησίας, πού δέν εἶναι κόμμα, ἀλλ' εἶναι σῶμα. Δέν εἶναι κῶμα, ἀλλ' εἶναι ζωή.

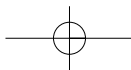
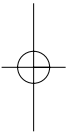
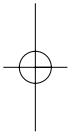
Ὁ Χριστός δέν κάνει οὔτε ὀμάδες οὔτε ὀπαδούς. Κάνει μαθητές, πιστούς καί ὀμολογητές. Μερικοί, πού συνδέονται μέ κάποια ἱεραποστολική προσπάθεια, ἢ ξεχωρίζουν κάποιον «γέροντα», μοιάζουν μέ θρησκευτική «κάστα». Ἀποτελοῦν στενό κύκλωμα. Δέν ἀναγνωρίζουν τό ἔργο ἄλλου, καί ἄς ὀρθοτομῆ τόν λόγο τῆς ἀλήθειας, καί ἄς ἀνήκει στήν Ἐκκλησία. «Στήν Ἐκκλησία ἀνήκει, σέ μᾶς δέν ἀνήκει!». «Οὐκ ἀκολουθεῖ ἡμῖν».

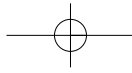
Δ σκηνηκό:

Ἡ σφραγίδα τοῦ Οὐρανοῦ

Ἐπάρχει κάποιος πού ἔχει τήν σφραγίδα τοῦ Οὐρανοῦ, καλεσμένος ἀπό τόν Κύριο. Εἶναι ὁ Σαῦλος. Τοῦ μίλησε κατ' εὐθείαν ὁ Κύριος. Τοῦ ἀποκάλυψε τό εὐαγγέλιό Του. Τόν ὠρισε νά κήρυξη «ἐνώπιον ἐθνῶν καί βασιλέων, υἱῶν τε Ἰσραήλ» (Πράξ. θ' 15). Αἰσθάνεται ἐν τούτοις στήν ἀρχή «ἄβολα» μέχρι νά γίνη ἀποδεκτός ἀπό τούς ἀποστόλους. «Παραγενόμενος ὁ Σαῦλος εἰς Ἱεροσόλυμα ἐπειρᾶτο κολλᾶσθαι τοῖς μαθηταῖς· καί πάντες ἐφοβοῦντο αὐτόν μή πιστεύοντες ὅτι ἐστὶ μαθητής» (Πράξ. θ' 26).

- Ἐνας ἀετός τοῦ Οὐρανοῦ, ὅμως μαζεμένος καί φοβισμένος. Οἱ ἐπιφυλάξεις τῶν ἀποστόλων δικαιολογημένες. Κρατοῦσαν τόν Σαῦλο σέ ἀπόστασι· δέν εἶχαν ἀκόμα σαφῆ μαρτυρία τῆς ἐπιστροφῆς του. Χρειάστηκε ἕνας Βαρνάβας νά τόν πάρη ἀπό τό χέρι καί νά τόν ἐντάξῃ στό σῶμα τῆς Ἐκκλησίας.

• Ἡ ἐπιφύλαξις τῆς Ἐκκλησίας γιά ἓνα πρόσωπο ἐπιβάλλεται, μέχρις ὅτου διαπιστωθῇ ὅτι τό πρόσωπο αὐτό εἶναι ὀρθόδοξο στήν πίστι καί ἡ προσχώρησις του διακρίνεται γιά τήν ἀγνότητα τῶν προθέσεων, γιά τήν ὀλόθερμη καί ἰσορροπημένη ἀφιέρωσι.

Εσκηνικό:

Διάφορες σημαίες!

Ἐκεῖνο, πού εἶναι ἀπαράδεκτο, εἶναι ἡ ὁμαδοποιήσις τῶν πιστῶν. Αὐτό, πού πῆγε νά συμβῇ στήν πρώτη ἐκκλησία τῆς Κορίνθου: «Ἐγώ εἶμαι τοῦ Παύλου!». «Ἐγώ εἶμαι τοῦ Ἀπολλῶ!». «Ἐγώ εἶμαι τοῦ Κηφᾶ!». «Ἐγώ εἶμαι τοῦ Χριστοῦ!» (Α΄ Κορ. α΄ 12-13). Ὅλοι ἀνῆκουμε στόν Χριστό, πού δέν μπορούμε νά Τόν κομματιάζουμε. Καί πάντοτε θά ἰσχύη ὁ κανόνας, πού ἔθεσε ὁ Κύριος: «Ὅς οὐκ ἔστι καθ' ὑμῶν, ὑπέρ ὑμῶν ἔστιν» (Μάρκ. θ΄ 40).

• Ἡ στάσις τοῦ Ἰωάννη, πού ἐμπόδιζε κάποιον νά θεραπευθῇ δαιμονισμένους ἀνθρώπους μέ ἐπίκλησι τοῦ ὀνόματος τοῦ Ἰησοῦ γιά τόν λόγο ὅτι δέν ἀνῆκε στό στενό κύκλο τῶν μαθητῶν, δέν βρῖσκει σύμφωνο τόν Ἰησοῦ. «Ὁ δέ Ἰησοῦς εἶπε· Μή κωλύετε αὐτόν· οὐδεὶς γάρ ἔστιν ὃς ποιήσει δύναμιν ἐπί τῷ ὀνόματί μου καί δυνήσεται ταχύ κακολογήσαί με. Ὅς γάρ οὐκ ἔστι καθ' ὑμῶν, ὑπέρ ὑμῶν ἔστιν» (Μάρκ. θ΄ 39-40).

Ὁ Χριστός καλεῖ ὅλους τούς ἀνθρώπους νά γίνουν μέτοχοι τῆς δωρεᾶς Του. Δίνει οἰκουμενικές, ὄχι οἰκουμενιστικές διαστάσεις στήν Ἐκκλησία Του.

• Δέν πρέπει νά βλέπουν οἱ μαθητές μέ ἀνταγωνιστική διάθεσι κανέναν.

Ἐκεῖνος, στόν ὁποῖον ἀναφερόταν ὁ Ἰωάννης, πίστευε στόν Ἰησοῦ Χριστό, ἐνεργοῦσε μόνο μέ τή δύναμι Ἐκείνου. Ἐκινεῖτο ἀνιδιοτελῶς. Μέ μία λέξι δέν ᾔταν «ἀγύρτης», οὔτε ἐγωιστής, ἀπο-

κομμένος ἀπό τό σῶμα τοῦ Χριστοῦ, «ὃ ἔστιν ἡ ἐκκλησία» (Κολοσ. α΄ 24).

• Ὁ Χριστός ἀπάντησε στόν Ἰωάννη καί στούς ἄλλους μαθητές Του: Μή τόν ἐμποδίζετε.

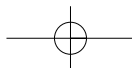
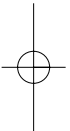
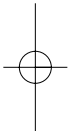
Τό νά βγάξῃ δαιμόνια καί νά καταλύῃ ἔτσι τό κράτος τοῦ διαβόλου καί νά ἐνεργῇ γνήσια στό ὄνομα τοῦ Ἰησοῦ καί νά ἀποδίδῃ τήν τιμή στόν Ἰησοῦ πού εἶναι ἡ πηγὴ τῆς χάριτος, ὅλα αὐτά εἶναι σημάδια ἀγαθότητος καί ἀγνότητος. Δέν πρέπει, λοιπόν, νά παρεμποδίζεται. «Εἴτε προφάσει εἴτε ἀληθείᾳ, Χριστός καταγγέλλεται» (Φιλιπ. α΄ 18).

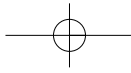
• Δέν πρέπει νά κατακρίνονται καί νά ἐμποδίζονται οἱ ἄλλοι, ὅταν ἐνεργοῦν στό ὄνομα τοῦ Ἰησοῦ καί συνεπῶς δέν εἶναι πολέμοί Του. Ἡ Ἐκκλησία θά τοὺς συμπεριλάβῃ στοὺς κόλπους τῆς, ἀφοῦ ἐνεργοῦν στό ὄνομα τοῦ Κυρίου.

Στή ζωὴ δέν μπορεῖ κάποιος νά εἶναι οὐδέτερος. Τό πρόσωπο τοῦ Ἰησοῦ, τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ καί Σωτῆρος τοῦ κόσμου, προκαλεῖ. Ἀδιάφορος κανεὶς δέν θά προσπεράσῃ μπροστά ἀπό τό πρόσωπό Του.

Στό πέρασμα τῆς ζωῆς δέν εἶναι νοητό καί ἐπιτρεπτό νά μείνῃ κανεὶς «ψυχρό μάρμαρο». Ἦ εἶναι μαζί μέ τόν Ἰησοῦν καί «συνάγει», δηλαδή, συντελεῖ στό ἔργο τῆς συγκεντρώσεως καί συγκροτήσεως τοῦ λαοῦ τοῦ Θεοῦ, τῆς Ἐκκλησίας (Ἰωάν. ια΄ 52), ἢ σκορπίζει καί διαλύει τούς ἀνθρώπους, σέ συνεργασία μέ τό Σατανᾶ. Ὅποιος δέν εἶναι μέ τόν Ἰησοῦν εἶναι μέ τό Σατανᾶ. Οὐδετερότητα σ' αὐτό τό θέμα δέν νοεῖται.

• Ἐνας καί ὁ αὐτός ἄνθρωπος δέν μπορεῖ νά εἶναι συγχρόνως καί φίλος καί ἐχθρός. Φιλία καί ἐχθρα δέν συνυπάρχουν. Ἡ τοποθέτησις ὑπέρ ἢ κατά τοῦ Ἰησοῦ εἶναι ἀναπόφευκτη. Κατά ἢ ὑπέρ; Τρίτος δρόμος δέν ὑπάρχει. Φῶς ἢ σκοτάδι! Ἀλήθεια ἢ ψεγά! Τό ἔργο

τοῦ Θεοῦ ἔχει πάντοτε ἀνάγκη καὶ ἀπὸ ἓνα μυρμήγκι, πολὺ περισσότερο γνησίων ἐργατῶν. Ἄς μὴ τοὺς κακολογοῦμε, ἀλλὰ καὶ νὰ τοὺς ἐπιτρέπουμε νὰ ἐργάζονται ἀποστολικά, σωστά, ἐκκλησιαστικά, καὶ νὰ τοὺς βοηθοῦμε.

- Δέν πρέπει νὰ κατακρίνονται καὶ νὰ ἐμποδίζονται οἱ ἄλλοι, ὅταν ἐνεργοῦν ἐν ὀνόματι τοῦ Χριστοῦ. Εὐκόλα κάποτε, μέ τὴν ἀρρωστημένη μας θρησκευοψία, βγάζουμε ἔξω ἀπὸ τὸν κύκλο τῶν ἐργατῶν τῆς Ἐκκλησίας ἀνθρώπους, μέ τοὺς ὁποίους ἔχουμε δευτερευούσης σημασίας διαφωνίες. Διαφωνίες ἴσως, σχίσματα ὅμως ποτέ. Πείσματα καθόλου. Αὐτοὶ εἶναι δυνατὸν νὰ ἀποβῶν σιγά-σιγά ἐνεργὰ μέλη καὶ διακονοὶ τῆς Ἐκκλησίας.

Στὸν χώρο τῆς Ἐκκλησίας ὑπάρχει ἐργασία. Χωρᾶνε πολλοί. Χωρᾶνε ὅλοι. Ἐκεῖ πού χωλαίνει τὸ πρᾶγμα, εἶναι ἡ συνεργασία.

ΣΤ σκηνικό:

Ἔνα ποτήρι νερό γιὰ τὸν Χριστό!

Δέν ἀπορρίπτεται ἡ στάσις τοῦ ἐξοριστῆ, πού βγάξει δαιμόνια στό ὄνομα τοῦ Χριστοῦ, γιατί, ἂν καὶ δέν βρῖσκεται στὸν κύκλο τῶν Δώδεκα, προσφέρει, ἔστω καὶ μικρὴ, ὑπηρεσία στό ἀντιστατανικό ἔργο τοῦ Χριστοῦ. Κάθε ὑπηρεσία, πού προσφέρεται στό ὠφέλιμο αὐτὸ ἔργο, μαρτυρεῖ τοποθέτησι ὑπὲρ τοῦ Χριστοῦ. Αὐτὸ τονίζει ὁ Ἰδιος στὸν: «“Ὅς γὰρ ἂν ποτίσῃ ὑμᾶς ποτήριον ὕδατος ἐν τῷ ὀνόματί μου, ὅτι Χριστοῦ ἐστε, ἀμὴν λέγω ὑμῖν, οὐ μὴ ἀπολέσῃ τὸν μισθὸν αὐτοῦ”» (Μάρκ. θ' 41).

- Σάν νὰ λήῃ ὁ Χριστός: Ὅχι μόνο αὐτὸν πού κάνει θαύματα στό ὄνομά μου δέν ἐμποδίζω, ἀλλὰ ἀμείβω καὶ ἐκείνον, πού στό ὄνομά μου σᾶς προσφέρει ἀπλῶς ἓνα ποτήρι κρύο νερό. Εἶναι σάν νὰ σᾶς ἀποδέχεται. Καὶ ὅποιος ἀ-

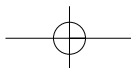
ποδέχεται ἐσᾶς, δέχεται ἐμένα. Καὶ ὅποιος δέχεται ἐμένα, δέχεται τὸν Πατέρα μου τὸν ἐν τοῖς οὐρανοῖς, πού μέ ἀπέστειλε.

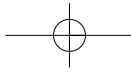
- Ἀκόμα καὶ ἡ προσφορά ἐνός «ποτηρίου ὕδατος» στοὺς μαθητές κατὰ τὸ ἱεραποστολικὸ τους ἔργο, δέν θά μείνῃ χωρὶς ἀμοιβή. Ἐκεῖνο πού μετράει δέν εἶναι ἡ ποιότητα τοῦ δώρου, τὸ πόσο πολύτιμο εἶναι, ἀλλ' ἡ ἀγάπη τοῦ προσφέροντος καὶ ἡ καλὴ του πρόθεσις. Μ' αὐτὸ τὸ μέτρο περισσότερη ἀξία ἔχει τὸ δίλεπτο τῆς χήρας (Μάρκ. ιβ' 42. Λουκ. κα' 2-3) ἀπὸ τίς μεγάλες δωρεές, πού κάνουν πολλοὶ ἐκ τοῦ περισσεύματος καὶ ἀπὸ ἐπίδειξι.

Ἡ προσφορά, μικρὴ ἢ μεγάλη, γίνεται σέ κάθε μαθητῆ, σέ κάθε πιστό, σέ κάθε φτωχό, σέ κάθε διψασμένο. Ἄς θυμηθοῦμε τὸ «ἐδίψησα καὶ ἐποτίσατέ με» (Ματθ. κε' 35). Ἄς μὴ ξεχνᾶμε, ὅτι ἀνήκουμε στὸν Χριστό. «Χριστοῦ ἐστε» (Μάρκ. θ' 41). Εἴμαστε τοῦ Χριστοῦ. Εἶναι ὑψίστη τιμὴ γιὰ τοὺς χριστιανούς τὸ ὅτι ἀνήκουν στὸν Χριστό. Ἔχουν συνδεθῆ μαζί Του. Εἶναι μέλη τοῦ σώματός Του (Ἐφεσ. ε' 30).

- Εἴμαστε ὄργανα τῆς χάριτος.
- Εἴμαστε ἐργαλεῖα τοῦ θαύματος.
- Εἴμαστε μεγάφωνα χωρὶς κουραστικές κορῶνες, μεγάφωνα πού καλοῦν τὸν κόσμον στὸν μοναδικὸ Σωτῆρα. Μεγάφωνα μέ ἦχο κατηχητικό, μέ ἦχο εὐχάριστο, μέ λόγο πειστικό, μέ τόνο δοξολογικό.

π. Δ.Α.

ΠΡΟΣΧΩΜΕΝ

Ἡ λειτουργία κατά τόν Χρυσόστομο

Κορυφαία ἀκολουθία τῆς Ὁρθοδόξου λατρείας εἶναι ἡ **θεία Λειτουργία**. Ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος, πού τόν πλημμύριζε τό Πνεῦμα τό Ἅγιον ὅταν τελοῦσε τή Λειτουργία, χρησιμοποιοῦσε **γλυκύτατες** καί οὐράνιες εἰκόνες γιά νά τήν παρουσιάσει. Λέει: «*Ἦκουσας ὕμνων ἱερῶν; Εἶδες γάμον πνευματικόν; Τραπέζης βασιλικῆς; Ἐνεπλήσθης Πνεύματος ἁγίου; Συνεχοῦσας τοῖς Σεραφεῖμ; Κοινωνός ἐγένου τῶν ἄνω δυνάμεων; Μή ρύψης χαράν τοσαύτην*» (Ε.Π.Ε. 8α,208). Μετάφρασις: Ἦκουσες ἱερούς ὕμνους; Ἐξήραες πνευματικό γάμο; Βρέθηρες σέ βασιλικό τραπέζι; Γέμισες μέ Πνεῦμα ἅγιο; Πανηγύρισες μαζί μέ τά Σεραφεῖμ; Ἐγίνες κοινωνός τῶν οὐρανίων δυνάμεων; Πρόσεχε, νά μή πετάξης τέτοια μεγάλη χαρά.

Εἰρήνη καί Εἰρηνικά

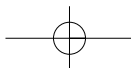
- Βασικό στοιχεῖο γιά τήν παρακολούθησι τῆς θείας Λειτουργίας εἶναι ἡ **εἰρήνη**. Μία ταραγμένη ψυχή δέν μπορεῖ νά βιώσῃ τή χάρι τῆς εὐχαριστιακῆς συνάξεως. Καί ἡ **ταραχή** δέν εἶναι ἐξωτερικό μόνο σημάδι. Εἶναι καί ἐσωτερική ἀκαταστασία καί φουρτουνιασμένοι λογισμοί. Γι' αὐτό καί στήν ἀρχή προσευχόμεσθε γιά τήν εἰρήνην, γιά τή δική μας εἰρήνην, γιά τήν εἰρήνην τοῦ **σύμπαντος** κόσμου, γιά τήν εἰρήνην τοῦ Θεοῦ. Λέει ὁ Χρυσόστομος: «*Καί ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ ὁ προεστῶς δίδωσιν εἰρήνην*» (Ε.Π.Ε. 10,400). Μετάφρασις: Καί στήν ἐκκλησία ὁ προεστῶς λειτουργός προσφέρει εἰρήνην.

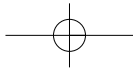
- Προσευχόμεσθε γιά τήν εἰρήνην ὄχι μόνο μέσα μας καί ἀνάμεσά μας, ἀλλά καί γιά τήν εἰρήνην ὅλου τοῦ κόσμου, πού ταράζεται ἀπό ἐπαναστάσεις, πολέμους, τρομοκράτες, κακοποιούς. Χρυσόστομος: «*Διατί ὑπέρ εἰρήνης καί εὐσταθείας τοῦ κόσμου ἐκέλευσεν εὐχεσθαι; Διατί ὑπέρ πάντων ἀνθρώπων; Καίτοι γε ἐνταῦθα ἐν πᾶσιν εἰσι λησταί καί τυμβωρύχοι καί κλέπται, καί μυρίων κακῶν γέμοντες, ἀλλ' ὁμως ὑπέρ πάντων εὐχόμεθα· ἴσως ἔσται τις αὐτῶν ἐπιστροφή*» (Ε.Π.Ε. 21,440). Μετάφρασις: Διατί ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ παραγγέλλει νά προσευχόμεσθε ὑπέρ τῆς εἰρήνης καί τῆς σταθερότητος τοῦ κόσμου; Γιατί ὑπέρ ὅλων τῶν ἀνθρώπων; Καίτοι μέσα στους ὅλους ὑπάρχουν καί ληστές καί τυμβωρύχοι καί κλέπτες καί ἄνθρωποι γεμᾶτοι κακία. Ὅμως ἐμεῖς εὐχόμεσθε γιά ὅλους. Γιατί; Διότι ἴσως κάποιος ἀπ' αὐτούς νά ἐπιστρέψῃ.

- Σέ πολλά σημεία τῆς θείας Λειτουργίας εὐχόμεσθε γιά τήν **εἰρήνην**. Καί ἀλλοίμονο, ἂν μερικοί ἀπό μᾶς πηγαίνουμε στή λειτουργία, χωρίς νά ἔχουμε εἰρηνεύσει μεταξύ μας (Ματθ. ε' 33)! Χρυσόστομος: «*Ὅταν εἰσέλθῃ ὁ τῆς ἐκκλησίας προεστῶς, εὐθέως λέγει, "εἰρήνη πᾶσιν". Ὅταν ὁμιλῇ, "εἰρήνη πᾶσιν". Ὅταν εὐλογῇ, "εἰρήνη πᾶσιν". Ὅταν ἀσπάξῃσθαι κελεύῃ, "εἰρήνη πᾶσιν". Ὅταν ἡ θυσία τελεσθῇ, "εἰρήνη πᾶσι"*» (Ε.Π.Ε. 22,144).

Προσοχή

- **Προσοχή καί προσευχή**. Ἡ προσευχή ἐνισχύει τήν προσοχή. Ἡ προσοχή ἀνεβάξει τήν προσευχή. Ἀλλοίμονο, ἂν στή θεία Λειτουργία στεκόμαστε ὡς «κούτσουρα» ἢ νυστάζουμε ἢ κοιτάζουμε τό ρολοῖ τότε θά τελειώσουμε, ἢ δυσανασχετοῦμε, γιάτι ἀκόμα δέν εἶπαμε τό τελικό «*Δι' εὐχῶν τῶν ἁγίων.....*»!

Λέει ο Χρυσόστομος: «Σύ, ὁ μάτην ἐνταῦθα (ἐν τῷ ναῷ) εἰσελθὼν, εἶπέ, τίς προφήτης, ποῖος ἀπόστολος ἡμῖν σήμερον διελέχθη καὶ περὶ τίνων. Ἄλλ' οὐκ ἂν ἔχοις εἰπεῖν· καὶ γὰρ πολλὰ ὡς ἐν ὄνειρῳ διελέχθη ἐνταῦθα, τῶν ἀληθῶν ἀκούσας πραγμάτων» (Ε.Π.Ε. 17,538). Μετάφρασις: Σύ, πού μπῆκες ἐδῶ στό ναό μάταια, πές μας, ποιός προφήτης ἢ ποιός ἀπόστολος διαβάστηκε σήμερα, καί τί ἔλεγε. Δέν μπορεῖς νά πῆς, διότι ἐδῶ βρισκόσουν σέ ὄνειρο, χωρίς ν' ἀκοῦς τά ἀληθινά πράγματα.

Οὐράνιο θέατρο

● Παράστασις οὐράνια εἶναι ἡ θεία Λειτουργία. Στό **θέατρο** δέν ἀκούγεται ψιθυρός. Στό θέατρο ἔρχονται ὅλοι ἀπό τήν ἀρχή τῆς παραστάσεως καί δέν φεύγουν ἂν δέν τελειώσῃ τό ἔργο. Περισσότερη, ἀπείρως περισσότερη προσοχή, ὀφείλουμε στό **ὑπερθέαμα** τῆς θείας Λειτουργίας. Χρυσόστομος: «Μίμου μὲν γελωτοποιῶντος, καί πορνευομένης γυναικός ἀσχημοσύνης, θέατρον τοσοῦτον κάθηται, πολλήν παρέχον τήν ἡσυχίαν τοῖς λεγομένοις. Θεοῦ δέ ἐκ τῶν οὐρανῶν φθεγγομένου περὶ φορικτῶν οὕτω πραγμάτων, κινῶν ἀναισχυντότερον διακείμεθα» (Ε.Π.Ε. 18α,516-518). Μετάφρασις: Ὅταν μὲν ὁ ἠθοποιός (ὁ μῖμος) κἀνῆ τούς ἄλλους νά γελᾶνε καί ὅταν στό θέατρο ἀσχημονῇ ἡ γυναίκα πού πορνεύει, τόσο θεατές παρακολουθοῦν, καί μάλιστα μέ τόση ἡσυχία καί προσοχή. Καί ἐδῶ, ὅπου ὁ ἴδιος ὁ Θεός μιλάει ἀπό τούς οὐρανοῦς, γιά τόσο σπουδαῖα πράγματα, στεκόμαστε πιό ἀδιάντροπα καί ἀπό τά σκυλιά!

Γονάτισμα

● Κάμπει ὁ πιστός τόν αὐχένα, σκύβει τό κεφάλι, κάμπει καί τά γόνατα. Ὅταν ὁ ἴδιος ὁ Κύριος τῆς δόξης εἶναι μπροστά του, δέν ἀντέχει νά στέκῃ ὄρθιος. Χρυσόστομος: «Ἐπειδὴν εἵρωμεν τῶν ἱερῶν περιβόλων, πάντες ἐπ' ἐδάφοις κείμεθα καί πάντες ὁμοίως ἀνιστάμεθα. Ὅταν εἰρήνης πάλιν μεταλαμβάνειν καί μεταδιδόναι δέη, πάντες ὁμοίως ἀσπαζόμεθα» (Ε.Π.Ε. 19,486). Μετάφρασις: Ὅταν πρόκηται νά κοινωνήσουμε, ὅλοι μαζί γονατίζουμε στό ἔδαφος καί ὕστερα σηκωνόμαστε ὄρθιοι. Ὅταν ἐπίσης πρόκηται νά μεταλάβουμε, ὅλοι ἀνταλλάσσουμε ἀσπασμούς.

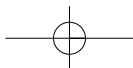
● Σάν νά βλέπουμε μπροστά μας τόν ἄμεμπτο λειτουργό, τόν ἱερό Χρυσόστομο. Φτερουγίζει σάν τά χερουβείμ καί τά σεραφείμ. Ἡ ψυχὴ του εἶναι «τεταμένη πρὸς τόν Θεόν». Νοεῖ «τίνι διαλέγεται» (Ε.Π.Ε. 25,230).

● Εἶναι **μετάρσιος**, μεταξύ οὐρανοῦ καί γῆς.

● Ἄγαπᾶ ὅλους τούς ἀνθρώπους. Ἄναφωνεῖ ὁ ἱερός Πατήρ: «Τί ὑπέροχο θαῦμα! Πόσο μεγάλη ἡ φιλανθρωπία τοῦ Θεοῦ! Ὁ Υἱός, πού κάθεται στόν οὐρανό πάνω, μαζί μέ τόν Πατέρα, τήν ἴδια ἐκείνη ὥρα κρατεῖται στά χέρια ὄλων. Προσφέρει τόν ἑαυτό Του σέ ὅλους ἐκείνους, πού θέλουν νά Τόν περιπυχθοῦν καί νά Τόν δεχτοῦν μέσα τους. Καί αὐτό τό κάνουν ὅλοι μέ τά μάτια τῆς πίστεως» (Ε.Π.Ε. 28,122).

● Ἐμψυχος **ναός** τοῦ ἁγίου Πνεύματος ὁ ἱερός Χρυσόστομος. **Λατρεία** ζωντανή τοῦ ἐν Τριάδι Θεοῦ ὅλη ἡ ζωὴ του. **Λειτουργός** τῶν ἱερῶν μυστηρίων ἁμωμος. Καί λειτουργός τοῦ εὐαγγελίου **πυρίπνοος**.

Ἄγιο τῆς ζωντανῆς λειτουργίας, ἄγιο Ἰωάννη Χρυσόστομο, πρέσβευε ἀπό τό οὐράνιο θυσιαστήριο γιά ὅλους ἐμᾶς πού ἀλλοιώσαμε τή γνησιότητα τῆς λατρείας. Πρέσβευε νά **ξαναζωντανέψῃ** ἡ λατρεία καί νά **ξαναφουντώσουν** οἱ ἄμβωνες σέ ἱερούς ἀγῶνες γιά τή δόξα τοῦ Χριστοῦ καί τήν οἰκοδομή τοῦ λαοῦ. Ἀμήν.

Γνωριμία με τόν ΠΑΥΛΟ

ΠΡΟΣ ΡΩΜΑΙΟΥΣ ΕΠΙΣΤΟΛΗ

Οί πολλοί και οί λίγοι

Ρωμ. θ' 29-33

Λουλούδια ἀρετῆς μέσα στό βούρκο (στ. 29)

Ἄλλοίμονο σ' ὅσους νομίζουν, ὅτι εἶναι σωσμένοι! Ὁ κίνδυνος αὐτός ὑπῆρχε καί στους Ἰσραηλίτες, πού εἶχαν ὑπνωτισθῆ μέ τήν προγονοκαχνησι. Ἴδιος καί μεγαλύτερος κίνδυνος ὑπάρχει καί σήμερα γιά μᾶς. Νομίζουμε, ὅτι εἴμαστε χριστιανοί, καί μάλιστα ὀρθόδοξοι, ἐνῶ δέν κάνουμε τίποτε γιά νά περιληφθοῦμε στό «λείμμα».

Εἴμαστε ἔτοιμοι νά ἐπιδείξουμε μερικά θρησκευτικά μας ἔργα, νά καυκηθοῦμε γιά τή διαφορά μας ἀπό τούς ἄλλους, τούς αἰρετικούς, τούς ἀσεβεῖς, τούς ἀθέους, νά καυκηθοῦμε γιά τά «καλά» μας ἔργα! Ἄλλ' ἔρχεται ἀμέσως νά μᾶς προσγειώσῃ ὁ ἀπόστολος Παῦλος. Μᾶς θυμίζει πάλι λόγο τοῦ προφήτου Ἡσαΐα: «Καί καθὼς προεῖρηκεν Ἡσαΐας, εἰ μή Κύριος Σαβαώθ ἐγκατέλιπεν ἡμῖν σπέρμα, ὡς Σόδομα ἂν ἐγενήθημεν καί ὡς Γόμορρα ἂν ὠμοιώθημεν» (στ 29). Δηλαδή: «Καί πάλι ὁ Ἡσαΐας τό προφήτευσε καθαρά: "Ἄν ὁ παντοδύναμος Κύριος δέν μᾶς ἄφηνε τό ὑπόλοιπο, θά γινόμασταν σάν τά Σόδομα, θά ἐξομοιωνόμασταν μέ τά Γόμορρα"».

Ἄν δέν ἦταν ὁ Κύριος ὁ Σαβαώθ, θά εἶχαμε καταντίσει Σόδομα καί Γόμορρα. Καί πραγματικά, χωρίς Χριστό, χωρίς χάρι, χωρίς πνεῦμα Θεοῦ, ὁ κόσμος σήμερα, καί ὁ λεγόμενος χριστιανικός, ἔχουν καταντίσει Σόδομα καί Γόμορρα. Καί ἂν μερικοί ἔχουν ὑπολειφθῆ, καί ἂν ὑπάρχουν οἱ λίγοι πού ἀντιστέκονται, πού δέν μαζοποιοῦνται καί παραμένουν ἠθικοί, ὅσο γίνεται, αὐτό δέν ὀφείλεται στή δική τους δυνατότητα, ἀλλά στή

χάρι τοῦ Θεοῦ, στήν ἐπέμβασι τοῦ Κυρίου Σαβαώθ.

Στους Ἰσραηλίτες, πού κατηγοροῦσαν τούς Σοδομίτες καί καυχόνταν, ὅτι ὁ Θεός αὐτούς δέν τούς κατέστρεψε, ἀπευθυνόταν ὁ Ἡσαΐας καί τούς θύμιζε, ὅτι ὅλα τά χρωστᾶνε στόν Θεό: «Καί εἰ μή Κύριος Σαβαώθ ἐγκατέλιπεν ἡμῖν σπέρμα, ὡς Σόδομα ἂν ἐγενήθημεν καί ὡς Γόμορρα ἂν ὠμοιώθημεν» (Ἡσ. α' 9).

Δικαίωσις ἐκ πίστεως (στ. 30-31)

Καί Ἰουδαῖοι καί εἰδωλολάτρες σόζονται. Οἱ μὲν ὄχι διότι ἦσαν ἐν τάξει μέ τό Μωσαϊκό Νόμο. Οἱ δέ ὄχι διότι ἦσαν ἐν τάξει μέ τό νόμο τῆς συνειδήσεως. Καί ἀπό τῆς πλευρᾶς τοῦ Θεοῦ, δέν ἀδίκησε τούς Ἰουδαίους, πού θεωροῦνταν «λαός τοῦ Θεοῦ», οὔτε ὅμως εἶδε πύο κατηρικά τούς ἐθνικούς. Καί τούς δύο τούς ζύγισε μέ τήν ἴδια ζυγαριά, πού λέγεται πίστις στόν Χριστό.

● Δέν ἔδωσε ὁ Θεός τό Νόμο στους Ἰουδαίους, γιά νά δικαιωθοῦν. Ἦταν ἀδύνατον νά δικαιωθοῦν μέ τό Νόμο, καί διότι ἦταν ἀδύνατον νά ἐφαρμόσουν ὅλο τό Νόμο, χωρίς παραβάσεις. Τό Νόμο τούς ἔδωσε, γιά νά τούς ὀδηγήσῃ στόν Χριστό, πού εἶναι ἡ δικαίωσις. «Παιδαγωγός εἰς Χριστόν» ὁ Νόμος (Γαλ. γ' 24). Ὁ παιδαγωγός δέν χρειάζεται πλέον. Ὑπάρχει ὁ Κύριος, στόν ὁποῖον μᾶς παρέδωσε ὁ παιδαγωγός. Δέν εἴμαστε πλέον «ὑπό παιδαγωγόν» (Γαλ. γ' 25).

● Δέν μπορούσαν νά τό κατανοήσουν αὐτό οἱ Ἰουδαῖοι, πού στήν πάροδο τῶν αἰῶνων ἀλλοίωσαν τό νόημα τῶν προφητειῶν καί τῶν ἐπαγγελιῶν καί στήριξαν τή σωτηρία τους στό Νόμο καί μόνο στό Νόμο. Ἐπέδιδαν

«δικαιοσύνην» μέ τό Νόμο. Καί δέν μπορούσαν νά κατανοήσουν, ὅτι ἡ σωτηρία δέν εἶναι ἀποτέλεσμα τῆς δικαιοσύνης, ἀλλ' εἶναι ἀποτέλεσμα τῆς χάριτος.

Δικαιοσύνη στή γλῶσσα τοῦ Παύλου σημαίνει δικαίωσις. Καί ἡ δικαίωσις ἔρχεται δωρεάν. Τήν προσφέρει ὁ Χριστός ὅχι κατά νόμο δικαιοσύνης, ἀλλά κατά λόγο χάριτος.

• Ἐνῶ, λοιπόν, κυνηγοῦσαν τή δικαιοσύνη μέ τό Νόμο, τούς βγῆκαν μπροστά οἱ ἔθνηκοί. Καί λέει στόν ἐπόμενο στίχο ὁ Παῦλος: «Τί οὖν ἐροῦμεν; Ὅτι τά ἔθνη τά μή διώκοντα δικαιοσύνην κατέλαβε δικαιοσύνην, δικαιοσύνην δέ τήν ἐκ πίστεως» (στ. 30). Δηλαδή: Τί θά πούμε τώρα; Ὅτι οἱ ἔθνηκοί, πού δέν ἐπεδίωκαν δικαίωσι, πέτυχαν δικαίωσι (σωτηρία) δικαίωσι, πού προέρχεται ἀπό τήν πίστι.

• Γιά νά τό νοήσουμε, ἄς φέρουμε ἕνα παραδειγμα: Φαντασθῆτε νά προσπαθοῦν μερικοί ν' ἀνοίξουν δρόμο, γιά ν' ἀνεβοῦν σέ ψηλή κορυφή. Ἄγωνίζονται. Ἐχουν λίγο προχωρήσει, ἀλλ' ἀπέχουν πολύ ἀπό τήν κορυφή. Σέ κάποιο σημεῖο βλέπουν μία φωτεινή ἐπιγραφή: «Παράκαμψις!» Δέν θέλουν νά τήν ἀκολουθήσουν καί συνεχίζουν μόνοι. Ξαφνικά βλέπουν πάνω ἡ κορυφή ἔχει καταληφθῆ ἀπό ἄλλους. Ἀποροῦν: «Πῶς ἀνέβηκαν αὐτοί ἐκεῖ πάνω, ἀφοῦ ὁ δρόμος δέν ἄνοιξε ἀκόμα;». Δέν μπορούσαν νά καταλάβουν, ὅτι ἦλθε ἄλλος καί ἄνοιξε τό δρόμο μέ ἀπείρων τελειότερο μηχανήμα. Τούς προειδοποίησε καί αὐτούς μέ τή φωτεινή ἐπιγραφή «Παράκαμψις», ἀλλά ἦ δέν τήν πρόσεξαν ἡ τήν περιφρόνησαν. Ἄργα ὅμως δέν εἶναι. Μποροῦν ν' ἀκολουθήσουν κι αὐτοί τήν παράκαμψι καί νά βγοῦν στήν κορυφή μαζί μέ τούς ἄλλους. Ἄλλά δέν τό κάνουν. Ἐπιμένουν πεισματικά νά περιφρονοῦν τό νέο δρόμο. Ἄρα αὐτοκαταδικάζονται στήν οὐτοπία τους.

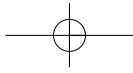
• Οἱ Ἰουδαῖοι εἶναι αὐτοί, πού προσπαθοῦσαν ν' ἀνεβοῦν στή θεϊκή κορυφή τῆς σωτηρίας μέ τόν ἀτελή Νόμο. Ἀκατόρθωτο τό ἐγχείρημά τους. Ἦλθε ὁ Χριστός. Ἐγινε ἡ σωτηριώδης παράκαμψις, ἀπό τό Νόμο στή Χάρι. Ἄνοιξε τό δρόμο τῆς σωτηρίας μέ τό τελειότατο μηχανήμα τοῦ Σταυροῦ Του. Ὅσοι πίστευσαν, κατέλαβαν τήν κορυφή. «Κατέλαβον δικαιοσύνην» (στ. 30). Ἀνάμεσά

τους καί πολλοί πρώην εἰδωλολάτρες. Οἱ περισσότεροι Ἰουδαῖοι ἐπέμειναν ν' ἀνοίξουν τό δρόμο τῆς σωτηρίας μέ τό Νόμο. Μόνοι τους αὐτοκαταδικάζονταν. Νά πῶς ἐξηγεῖται ὁ στίχος: «Τί οὖν ἐροῦμεν; Ὅτι τά ἔθνη τά μή διώκοντα δικαιοσύνην κατέλαβε δικαιοσύνην, δικαιοσύνην δέ τήν ἐκ πίστεως» (στ. 30). Καί συμπληρώνει ὁ ἱερός Χρυσόστομος: «Δύο ἐστί τά ζητούμενα, ὅτι καί τά ἔθνη ἐπέτυχε, καί μή διώκοντα ἐπέτυχε, τουτέστι, μή σπουδάσαντα. Καί πάλιν ἐπὶ τῶν Ἰουδαίων ὁμοίως τά δύο ἄπορα, ὅτι καί Ἰσραήλ οὐκ ἐπέτυχε, καί σπουδάζων οὐκ ἐπέτυχε» (Ε.Π.Ε. 17,318). Μετάφρασις: Δύο εἶναι τά παράδοξα καί στούς μέν καί στούς δέ: Οἱ ἔθνηκοί κατάφεραν νά δικαιοθοῦν καί τό κατάφεραν χωρίς νά τό ἐπιδιώκουν. Οἱ Ἰουδαῖοι δέν κατόρθωσαν νά δικαιοθοῦν, καί δέν τό κατόρθωσαν ἐνῶ προσπαθοῦσαν νά τό κατορθώσουν.

• Ὁ νέος δρόμος ἀνοίχτηκε ἀπό τόν Χριστό. Μοναδικός πλέον δρόμος, σίγουρος. Εἶναι ὁ ἐκ πίστεως, ὅχι ὁ ἐξ ἔργων. Γιά νά πετύχη κανεῖς τό σκοπό του, χρησιμοποιοεῖ κάποιο τρόπο. Οἱ Ἰουδαῖοι, γιά νά φτάσουν στή σωτηρία, χρησιμοποιοῦσαν ἕνα τρόπο, γιά νά δικαιοθοῦν. Δέν πίστευσαν ὅμως, ὅταν ὁ Θεός ἔστειλε τόν Υἱό Του στόν κόσμο, γιά νά σωθῆ ὁ κόσμος. Ἡ σωτηρία εἶναι μονότροπος: Ἡ πίστις στό Σταυρό τοῦ Χριστοῦ.

Λίθος προσκόμματος (στ. 32-33)

Δέν ἔκανε ἀδικία ὁ Θεός, πού ἔσωσε ἀνθρώπους καί ἀπό τούς Ἰουδαίους καί ἀπό τούς ἔθνηκοις. Διότι δέν τούς ἔσωσε ἀπό τά ἔργα τους. Τούς ἔσωσε, διότι ἀκολούθησαν τό νέο δρόμο· ἀκολούθησαν τόν Χριστό, πού καλοῦσε καί καλεῖ: «Ἐγώ εἶμι ἡ ὁδός· ὁ ἀκολουθῶν ἐμοί οὐ μή περιπατήσει ἐν τῇ σκοτίᾳ, ἀλλ' ἔξει τό φῶς τῆς ζωῆς» (Ἰωάν. ν' 12). Ἐξηγεῖ, λοιπόν, ὁ Παῦλος γιατί σώθηκαν ἔθνηκοί καί κάθηκαν Ἰουδαῖοι: «Ἰσραήλ διώκων νόμον δικαιοσύνης οὐκ ἔφθασε. Διαιτί; Ὅτι οὐκ ἐκ πίστεως, ἀλλ' ὡς ἐξ ἔργων νόμου προσέκοψαν γάρ τῷ λίθῳ τοῦ προσκόμματος» (στ. 31-32). Δηλαδή: Οἱ Ἰσραηλίτες, ἄν καί ἐπεδίωκαν πῶς νά δικαιοθοῦν, δικαίωσι δέν πέτυχαν. Γιατί; Διότι δέν ζητοῦσαν τήν δι-

καίωσι από τήν πίστι, ἀλλά τήν ἐπεδίωκαν ἀπό τά ἔργα τοῦ νόμου. Ἔτσι σκόνταψαν στό λίθο τῆς προσκρούσεως.

● Γιά τό δρόμο τῆς πίστεως ἐν Χριστῷ λέει ὁ ἱερός Χρυσόστομος: «Σύ μέν, Ἰουδαῖε, φησίν, οὐδέ τήν ἐκ τοῦ νόμου δικαιοσύνην εὔρες (παρέβης γάρ αὐτόν καί ὑπεύθυνος γέγονας τῇ ἀρᾷ), οὗτοι δέ οἱ μή διά τοῦ νόμου ἐλθόντες, ἀλλ' ἔτεραν ὁδόν, μείζονα ταύτης εὔρον δικαιοσύνην, τήν ἀπό τῆς πίστεως» (Ε.Π.Ε. 17,318). Μετάφρασις: Ἐσύ, Ἰουδαῖε, λέει, δέν βρῆκες τή δικαίωσι ἀπό τό Νόμο, ἀφοῦ τόν παρέβης, καί κατέστης ὑπεύθυνος κατάρας, ἐνῶ αὐτοί (οἱ ἔθνηκοί), πού δέν ἦρθαν διά μέσου τοῦ Νόμου, ἀλλά ἀπό ἄλλο δρόμο, βρῆκαν μεγαλύτερη ἀπό ὅ,τι ἐσύ ζητοῦσες δικαίωσι· βρῆκαν τή δικαίωσι, πού προέρχεται ἀπό τήν πίστι.

● Τά ἔργα; Δέν παίζουν ρόλο στή σωτηρία; Ἐχει μιλήσει σέ ἄλλο σημεῖο ὁ Παῦλος γιά τά ἔργα, τά μέν καί τά δέ· δηλαδή, γιά τά ἔργα τοῦ νόμου καί γιά τά ἔργα τῆς πίστεως. Ἐδῶ δύο ἐπισημάνσεις μόνο:

● Οἱ Ἰουδαῖοι νόμιζαν ἐσφαλμένα καί ὅτι ἔχουν ἔργα, ἐνῶ οὐσιαστικά δέν εἶχαν, καί ὅτι μέ τά δικά τους ἔργα σώζονται ἀξιόμιθα. Εἶχαν τόξα ἔργα. Γι' αὐτό λέει ὁ Παῦλος: «ὡς ἐξ ἔργων», σάν νά εἶχαν ἔργα! Καί ἐξηγεῖ ὁ ἱερός Χρυσόστομος: «Τοῦτο αἴτιον τῆς ἀπωλείας αὐτῶν, ὅτι οὐκ ἐκ πίστεως, ἀλλ' ὡς ἐξ ἔργων ἠθέλησαν δικαιωθῆναι. Καί οὐκ εἶπεν, ἐξ ἔργων, ἀλλ' «ὡς ἐξ ἔργων νόμου», δεικνύς ὅτι οὐδέ ταύτην ἔσχον τήν δικαιοσύνην» (Ε.Π.Ε. 17,32). Μετάφρασις: Αὐτό εἶναι ἡ αἰτία τῆς ἀπωλείας τους, ὅτι θέλησαν νά δικαιωθοῦν ὄχι ἀπό τήν πίστι, ἀλλ' ἀπό τά ἔργα τοῦ νόμου. Καί δέν εἶπε (ὁ Παῦλος) τά ἔργα, ἀλλά «σάν νά εἶχαν ἔργα, πού μπορούσαν νά τούς δικαιώσουν», δείχνοντας ὅτι οὔτε τή δικαίωσι πού ζητοῦσαν, δέν ἀπέκτησαν.

● Ἡ οἰκοδομή τῆς σωτηρίας ἔνα θεμέλιο ἔχει: Τόν Χριστό (Α' Κορ. γ' 11). Καί τόν Χριστό τόν ἐγκολπώνεται κανείς μέ τήν πίστι. Τά ἔργα παίζουν ρόλο στή σωτηρία ὄχι ὡς θεμέλιο τῆς οἰκοδομῆς, ἀλλ' ὡς στέγη τῆς οἰκοδομῆς. «Ἡ ἀγάπη πάντα στέγει» (Α' Κορ. 1γ' 7). Ἄλλο, λοιπόν, τά ἔργα τά ἰουδαϊκά, τά ὁποῖα καί τυπικά ἦσαν καί διεκδι-

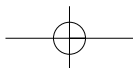
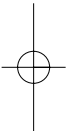
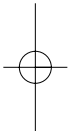
κοῦσαν προτεραιότητα στό θέμα τῆς σωτηρίας. Καί ἄλλο τά ἔργα τά χριστιανικά, πού εἶναι οὐσιαστικά καί ἔπονται ὅπωςδήποτε τῆς πίστεως.

● Φύλλα σάπια δέν μπορούν νά ὑποκαταστήσουν τή ρίζα. Ὅταν ὅμως ἡ ρίζα εἶναι καλή, τότε καί τά φύλλα ἀναγκαῖα εἶναι. Ρίζα εἶναι ἡ πίστις. Φύλλα καί καρποί εἶναι τά ἔργα. Ὅταν σάπια φύλλα, ἐγωιστικά καί ἀνθρωποκεντρικά ἔργα, θεωροῦνται ρίζα τῆς σωτηρίας, τότε ἀσφαλῶς εἶναι ἀχρηστα αὐτά τά ἔργα. Ὅταν ὅμως ὑπάρχη ἡ ρίζα, ἡ πίστις στόν Χριστό καί τήν Ἐκκλησία, τότε ἀπαραίτητα εἶναι τά ἔργα τά καλά. Χωρίς αὐτά δέν σώζεται ὁ ἄνθρωπος.

Οἱ Ἰουδαῖοι, λοιπόν, δέν ἔλαβαν ὑπ' ὄψιν τόν προφητικό λόγο, πού τοποθετοῦσε ἄλλο λίθο ὡς θεμέλιο τῆς Σιών. «Ἰδοῦ ἐγὼ ἐμβαλῶ εἰς τά θεμέλια Σιών λίθον πολυτελεῖ, ἐκλεκτόν, ἀκρογωνιαῖον, ἐντιμον, εἰς τά θεμέλια αὐτῆς, καί ὁ πιστεύων ἐπ' αὐτῷ οὐ μὴ κατασχυνηθῆ» (Ἰσ. κη' 16). Αὐτόν τόν προφητικό γιά τό Μεσσία λόγο θυμίζει ὁ Παῦλος στό τέλος τοῦ 9ου κεφαλαίου τῆς πρὸς Ρωμαίους: «Καθὼς γέγραπται: Ἰδοῦ τίθημι ἐν Σιών λίθον προσκόμματος καί πέτραν σκανδάλου, καί πᾶς ὁ πιστεύων ἐπ' αὐτῷ οὐ κατασχυνηθήσεται» (στ. 33). Δηλαδή: Εἶναι γραμμένο στήν Παλαιά Διαθήκη: «Ἰδοῦ θέτω στή Σιών λίθο προσκρούσεως καί πέτρα πώσεως. Ἀλλά καθένas πού πιστεύει σ' Αὐτόν, δέν θά ντροπιαστῆ.

● Ὁ Χριστός εἶναι ὁ λίθος τῆς Νέας Σιών, τῆς Ἐκκλησίας. Πάνω σ' αὐτή τήν πέτρα οἰκοδομεῖται ἡ Ἐκκλησία (Μαθ. 1στ' 18). Ὅταν μία πέτρα τήν περιφρονοῦν, τότε πάνω σ' αὐτήν σκοντάπτουν οἱ πεζοπόροι. Ἔτσι καί ὁ ἴδιος ὁ Χριστός. Γιά ἄλλους εἶναι ἡ βᾶσις τῆς ζωῆς τους, γιά ἄλλους εἶναι ἡ πτώσις καί ἡ καταστροφή τους. Μέ τήν ἔννοια, ὅτι «προσκόπουν», Τόν ἀρνοῦνται, Τόν ἀποδοκιμάζουν. Γι' αὐτό προτρέπει ὁ Ἡσαΐας νά μή σκοντάψουν οἱ Ἰουδαῖοι, στόν λίθο, στό Μεσσία: «Οὐκ ὡς λίθου προσκόμωμι συναντήσθε αὐτῷ» (Ἰσ. ν' 14). Ἄς θυμηθοῦμε καί τά προφητικά λόγια, πού εἶπε κατά τήν Ὑπαπαντή ὁ πρεσβύτερος Συμεών: «Οὗτος κείται εἰς πᾶσιν καί ἀνάστασιν πολλῶν» (Λουκ. β' 34).

Δ.Γ.Α.

Ἐλεύθεροι ΣΧΟΛΙΑΣΜΟΙ

Ὁρθοδοξία καὶ Εὐαγγέλιο

Ἡ Ὁρθοδοξία εἶναι ἡ Ἀποστολική ομάδα, ἡ Ἀποστολική ἀκολουθία, τότε τό προσκλητήριο τοῦ Χριστοῦ εἶναι οἱ δύο μαγνητικές λέξεις: «Ἀκολουθεῖ μοι» (Ἰωάν. α' 44). Ὁ Χριστός εἶναι ὁ ἀρχηγός τῆς Ἐκκλησίας καὶ πηγαινει πάντα μπροστά. Ποτέ δέν ἀκολουθεῖ. Πάντα ἀκολουθεῖται. Ἄκουει ἀνθρώπους, ἀλλά δέν ὑπακούει σέ ἀνθρώπους. Ποτέ δέν πηγαινει πίσω ἢ δεύτερος. Πάντα πάει μπροστά καὶ Πρῶτος. «Δεῦτε ὀπίσω μου καὶ ποιήσω ὑμᾶς ἀλιεῖς ἀνθρώπων» (Ματθ. δ' 19).

• Ἄν ἡ Ὁρθοδοξία εἶναι ἱεραποστολή, τότε ἡ Ἐκκλησία πάντοτε μὴνύει μαζί μέ τόν ἀπόστολο Φίλιππο: «Ἐρχου καὶ ἴδε» (Ἰωάν. α' 47). Ἱεραποστολή σημαίνει μετάδοσις. Χριστός, πού παραμένει μόνο δικό μας κτῆμα, εἶναι... ἄχρηστος! Ὁ Χριστός μεταδίδεται.

• Ἄν ἡ Ὁρθοδοξία εἶναι ὁ Χριστός τῆς Γραφῆς, τότε ὁ Φίλιππος εἶναι ὁ κήρυκας τοῦ ἀληθινοῦ Χριστοῦ. Δέν ὑπάρχει Ἰησοῦς Χριστός χωρὶς Γραφή. Δέν ὑπάρχει Ὁρθοδοξία χωρὶς Ἁγία Γραφή. Δέν ὑπάρχει Παράδοσις τῆς Ἐκκλησίας, πού δέν στηρίζεται στήν Ἁγία Γραφή: «Ὁν ἔγραψε Μωυσῆς ἐν τῷ νόμῳ καὶ οἱ προφήται...», λέει ὁ Φίλιππος (Ἰωάν. α' 46).

• Ἄν ἡ Ὁρθοδοξία εἶναι ἔμπονος ἔρευνα καὶ ἀποκάλυψις, τότε στό πρόσωπο τοῦ Ναθαναήλ βλέπουμε καὶ τὰ δύο. Ὁ Ναθαναήλ δέν εἶναι ὁ εὐπιστος. Μέσα του ἔχει ἐρωτηματικά: «Ἐκ Ναζαρέτ δύναται τι ἀγαθόν εἶναι;» (Ἰωάν. α' 47). Ἡ ἀμφιβολία ὁμως σέ λίγο

θά γίνη προσωπική ἐμπειρία. Στήν Ὁρθοδοξία ἔχουμε ἐμπειρία. Τόν βλέπουμε καὶ Τόν ζοῦμε τόν Ἰησοῦ Χριστό. Προτείνει ὁ Φίλιππος στό Ναθαναήλ προσωπική ἔρευνα καὶ θέα: «Ἐρχου καὶ ἴδε»!

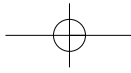
• Ἀποκαλύπτεται ὁ Χριστός στόν Ναθαναήλ ὡς παντεπόπτης καὶ καρδιογνώστης. Ἀπορεῖ ὁ Ναθαναήλ: «Πόθεν μέ γινώσκεις;» (Ἰωάν. α' 49). Σέ γνωρίζω, τοῦ λέει ὁ Χριστός. Εἶσαι πραγματικός, γνήσιος Ἰσραηλίτης, πού ἀναμένεις τόν Μεσσία. Ὁ Μεσσίας εἶμαι ἐγώ! Καὶ σέ γνωρίζω! Εἶσαι ἄδολος ἄνθρωπος. «Ἐν ᾧ δόλος οὐκ ἔστι» (Ἰωάν. α' 48). Σέ γνωρίζω! Θά σοῦ πῶ καὶ μία λεπτομέρεια. Σέ εἶδα πρὶν νά σέ φωνάξῃ ὁ Φίλιππος. Καθόσον κάτω ἀπό μιά συκιά!...

• Ἄν ἡ Ὁρθοδοξία εἶναι ὁ ἀποκεκαλυμμένος Ἰησοῦς Χριστός, τότε ὁ Ναθαναήλ, φωτισμένος προφανῶς ἀπό τό Ἅγιο Πνεῦμα, φανερώνει τή θεϊκή καὶ τήν ἀνθρώπινη ταυτότητα τοῦ Χριστοῦ: «Ραββί, σύ εἶ ὁ Υἱός τοῦ Θεοῦ, σύ εἶ ὁ βασιλεὺς τοῦ Ἰσραήλ» (Ἰωάν. α' 50).

• Τί εἶναι ὁ Χριστός; Ὁ Μονογενῆς Υἱός τοῦ Θεοῦ. Τί ἔγινε ὁ Χριστός; Ἄνθρωπος. Ραββί! Δάσκαλος!

• Τί εἶναι ἡ Ἐκκλησία Του, ἡ Ὁρθοδοξία; Ἡ Βασιλεία τοῦ Νέου Ἰσραήλ, ἡ Βασιλεία τοῦ λαοῦ τοῦ Θεοῦ, ἡ Βασιλεία πού τέλος της δέν ἔρχεται ποτέ. Ἡ αἰώνια Βασιλεία.

• Ἄν ἡ Ὁρθοδοξία εἶναι ἡ πρώτη καὶ ἡ δευτέρα Παρουσία τοῦ Χριστοῦ καὶ ἀποτελεῖται ἀπό ἀγίους καὶ ἀγγέλους, τότε στό Ναθαναήλ ὁ Χριστός ἀποκάλυψε καὶ τήν ἐσχατολογική δόξα

τῆς Ἐκκλησίας. «*Ἀμήν ἀμήν λέγω ὑμῖν, ἀπ' ἄρτι ὄψεσθε τὸν οὐρανὸν ἀνεωγῆτα καὶ τοὺς ἀγγέλους τοῦ Θεοῦ ἀναβαίνοντας καὶ καταβαίνοντας ἐπὶ τὸν υἱὸν τοῦ ἀνθρώπου*» (Ἰωάν. α' 52).

• Σάν τόν Φίλιππο καί τό Ναθαανάηλ, μέλη κι ἐμεῖς τῆς Ἐκκλησίας, τῆς Ὀρθοδοξίας, ἀκοῦμε τὸν λόγο τοῦ Ραββί, τοῦ ἀλαθήτου Δασκάλου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ζοῦμε τὴν Ἀληθεία Του καὶ περιμένουμε τὴν ἔνδοξη Βασιλεία Του.

Ὁ παπᾶς καὶ ὁ ζευγαῖς!

Μεγάλη τιμὴ προσέφερε ὁ πρωθυπουργός κ. Μητσοτάκης στὸν Ἀρχιεπίσκοπο τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος! Γιά νά δικαιολογήσῃ τὴ φίμωσι πού οὐσιαστικά ἤθελε νά ἐπιβάλλῃ στὴ φωνὴ τῆς Ἐκκλησίας γιά τὸ ἐπαίσχυντο καὶ φρικαλέο νομοσχέδιο περὶ «γάμου» τῶν ἀνωμάτων ὁμοφυλοφίλων, εἶπε ἀπὸ τὸ βῆμα τῆς Βουλῆς: Τό θέμα τοῦ «γάμου» τῶν ἐκφύλων εἶναι ὑπόθεσις τῆς Πολιτείας. Δέν ἔχει λόγο ἡ Ἐκκλησία. Γιά τὸν Ἀρχιεπίσκοπο ἰσχύει τὸ «ἡ παπᾶς, παπᾶς ἢ ζευγαῖς, ζευγαῖς»!

• Μόνο πού ὁ «παπᾶς» εἶναι καί... ζευγαῖς! Ἐνώνει καὶ συνενώνει πνευματικά ὄλο τό λαό, ἀλλά καὶ καλλιιεργεῖ ἐπιμελῶς τό χωράφι, πού δέν εἶναι μόνο τοῦ κ. Μητσοτάκη, ἀλλά πρωτίστως εἶναι σῶμα τῆς Ἐκκλησίας, κτῆμα ποτισμένο μέ τό αἷμα μαρτύρων καὶ ἡρώων.

• Μόνο πού ὁ «παπᾶς» (ἐν προκειμένῳ ὁ ἐκκλησιαστικός ἡγέτης) εἶναι ποιμένας καὶ γιά τὸν ζευγαῖ. Εἶναι διάκονος ὄλων τῶν ἀνθρώπων, καὶ μάλιστα τῶν ἐν Ἑλλάδι πολιτῶν!

• Μόνο πού ὁ «παπᾶς», ἡ Ἐκκλησία, εἶναι καὶ γιά τὸ ζευγάρισμα, δηλαδή, γιά τὸ ζεῦγος τὸ φυσικό, πού ἀποτελεῖται ἀπὸ ἄνδρα καὶ γυναῖκα. Εἶναι γιά νά εὐλογῆ κάθε ὁμαλό ζευγάρισμα, γιά κάθε φυσιο-λογικό γάμο.

• Ὁ κ. Μητσοτάκης δυστυχῶς ἐπέλεξε

τὸν ἄχαρι τίτλο τοῦ πρώτου στὸν κόσμῳ κυβερνήτη ὀρθοδόξου χώρας, πού «εὐλόγησε» τὸν τερατώδη «γάμο» ὁμοφυλοφίλων. Μέ τίς δικές του νομοθετικές εὐλογίες θά παντρεύονται ὁμόφυλοι (τοῦ ἴδιου φύλου). Ἄντρας θά παίρῃ ἄντρα καὶ γυναῖκα θά σμίγῃ μέ γυναῖκα!

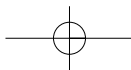
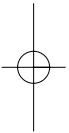
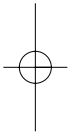
• Βέβαια δέν πρέπει νά εἶναι καὶ πολὺ εὐχαριστημένος ὁ κ. Μητσοτάκης. Εὐχαριστημένοι συνειδησιακά θά πρέπει νά εἶναι οἱ πενήντα δύο (52) βουλευτές τῆς παρατάξεώς του, πού διαφοροποιήθηκαν ἀπὸ τὴ γραμμὴ του. Αὐτὸ σημαίνει, ὅτι ἡ σατανική κατήχησις (σχεδόν πλύσις ἐγκεφάλου), πού ἐπέβαλε νά παρακολουθήσουν ὄλοι οἱ βουλευτές του, δέν ἔπεισε τό 1/3 τῶν βουλευτῶν του. Ὁ ἀρμόδιος φροντιστής καὶ διαφωτιστής ὑπουργός του ὄχι μόνο ἀπέτυχε, ἀλλά καὶ ἀπεκάλυψε τὸ δικό του σχετικό «πιστεύω».

Ἡ διαφοροποίησις 52 βουλευτῶν τῆς κυβερνήσεως καὶ ἀκόμη 30 βουλευτῶν ἄλλων κομμάτων σημαίνει ὅτι ὑπάρχουν καὶ βουλευτές μέ ἀληθινὴ πίστι στὸν Χριστό καὶ τὴν Ἐκκλησία.

Σημαίνει ἐπίσης, ὅτι ἔχουν ἰσχυρὰ ἐπιχειρήματα κατὰ τοῦ βρωμεροῦ νόμου, τὰ ὅποια καὶ παρουσίασαν ἀπὸ τὸ βῆμα τῆς Ἑλληνικῆς Βουλῆς. Ἀπέδειξαν ὅτι ὁ ἐπαίσχυντος νόμος δέν εἶναι ἀπλῶς ἀνήθικος, ἀλλ' εἶναι καὶ ἀντισυνταγματικός καί, τό σπουδαιότερο, ἀντιχριστιανικός.

Ὁ «πατέρας» τοῦ ἐπαίσχυντου νόμου

Ἦαἰδὶ δέν θέλει. Ἐπιθυμεῖ νά χαροῦν τὴ ζωὴ μόνοι τους, αὐτὸς καὶ ὁ ἄντρας του! Καὶ ὁμως ὁ ἴδιος... γέννησε! Γέννησε ἕνα... αἰσχός. Ναί, αὐτὸς εἶναι ὁ πατέρας τοῦ ἐπαίσχυντου νόμου πού ἐπιτρέπει στὴν Ὀρθόδοξο Ἑλλάδα πολιτικό «γάμο» μεταξύ ἄντρα καὶ ἄντρα καὶ μεταξύ γυναῖκας καὶ γυναῖκας. Δέν τό λέμε ἐμεῖς. Τό διαλαλεῖ ἡ «Καθημερινή» τῆς Κυριακῆς (18.2.24), πού ἀποκλειστικά δυστυχῶς εἶναι στρατευμένη στὴν ὑπεράσπισι τῶν παρά φύσιν ἀτόμων καὶ τοῦ δικαιωματοῦ τους. Ποιὸς εἶναι ὁ πατέρας τοῦ νό-

μου, πού ύποβίβασε τήν έννοια τοῦ γάμου στό βάθη τῆς κολάσεως; Ὄνομάζεται Ἄλεξης Πατέλης.

• Δέν κρύβει ὅτι εἶναι γκέι. Δέν κρύβει ὅτι εἶναι παντρεμένος μέ κάποιον Μιχάλη. Ἀλλά δέν κρύβει καί τό ὅτι ἀγωνίστηκε πολύ τά τελευταῖα χρόνια σάν κοντινό στόν κ. Κυριάκο Μητσοτάκη πρόσωπο νά δώσει τή δυνατότητα νά παντρευῶνται καί στήν Ἑλλάδα οἱ γκέις καί οἱ λεσβίες.

Νά πῶς προβάλλει τόν κ. Πατέλη ἡ «Καθημερινή»:

«Κοντεύουν τέσσερα χρόνια ἀπό τή συνέντευξη - βόμβα στήν “Κ”, στίς 14 Ἰουνίου 2020, ὅπου ὁ Ἄλεξης Πατέλης δήλωσε ὅτι “ὁ πρωθυπουργός ἔχει γνωρίσει τόν σύζυγό μου”. “Τόν” καί ὄχι “Τήν”.

Καί ἰδού νόμος τοῦ κράτους πλέον ὁ γάμος ὁμοφύλων, πού πολλοί ἐπιμένουν ὅτι εἶναι “δικό του παιδί”. Πολλοί τοῦ ἀποδίδουν ὅτι αὐτός ἦταν ὁ κρυφός στόχος γιά τόν ὁποῖο μπήκε στό Μέγαρο Μαξίμου. Ὅτι “ἀπαίτησε” τόν γάμο ἀπό τόν πρωθυπουργό. Καί ὅτι ὁ Μητσοτάκης τοῦ ἔκανε τή χάρη γιατί τόν ζάλισε καί ἤθελε νά γλιτώσει ἀπό τό καθημερινό μπίρι μπίρι. Ἐνέδωσε ἀπέναντι στήν παροιμιώδη ἐπιμονή (στά ὄρια τῆς ἐμμονῆς)

καί στή μανιώδη προσήλωση τοῦ Πατέλη στό ζήτημα».

«Εἶναι ἀλήθεια, ὅτι ἂν δέν ὑπῆρχε ὁ Πατέλης, ὁ Μητσοτάκης δέν θά σκεφτόταν νά ἐπιβάλλει στό κόμμα του κάτι τόσο ἀνοίκειο ὅσο ὁ γάμος ὁμοφύλων;».

• Γιά ἓνα, λοιπόν, ἄτομο τόση ἀναστάτωση; Γιά τό χατήρι τοῦ Πατέλη ἔπρεπε ὁ κ. Μητσοτάκης νά κάνη ἄνω-κάτω τό **οἰκογενειακό δίκαιο**;

Νά πῶς τόν κ. Πατέλη παρουσιάζει σέ ἄλλο σημεῖο ἡ ὀλοσέλιδη ἀφιέρωσις τῆς «Καθημερινῆς» στό πρόσωπό του: «Τό 2003 συνειδητοποιεῖ ὅτι εἶναι γκέι. Ἐως τότε εἶχε σχέσεις μέ γυναῖκες. “Στά 33 μου -ἐξομολογεῖται- τό λέω στήν οἰκογενειά μου καί στούς φίλους μου. Στά 34 γνωρίζω τόν Μιχάλη καί θά κλείσω φέτος 20 χρόνια μαζί. Ὁ Μιχάλης κατάγεται ἀπό τή Ζιμπάμπουε. Γνωριστήκαμε στό Λονδίνο, μείναμε μαζί μετά ἕξι μῆνες καί εἴμαστε μαζί ἔκτοτε. Εἶναι πιανίστας. Παντρετήκαμε τό 2016 στό Λονδίνο...”».

Ὁ πρωθυπουργός μας κ. **Κυριάκος Μητσοτάκης** ἔχει ὀπωσδήποτε ἡγετικές ικανότητες. Καί τό μεγάλο ποσοστό, πού πήρε στίς τελευταῖες ἐθνικές ἐκλογές φανερώνει ὅτι ὁ ἐλληνικός λαός στήν πλειοψηφία του τόν ἀναγνωρίζει γιά ἰκανό κυβερνήτη. Ἦταν ἀνάγκη, λοιπόν, γιά ἓνα ἐπαίσχυντο νομοσχέδιο νά διακινδυνεύσῃ τό κῦρος του καί νά πέφτῃ συνεχῶς δημοσκοπικά; Ἄς μή λησμονῆ, ὅτι δέν τά ἔβαλε μέ ἄνθρωπο. Θέλησε νά τά «βάλῃ» μέ τόν Χριστό, μέ τό Εὐαγγέλιό Του καί μέ τήν Ἐκκλησία Του. **Σκληρό!!!**

• Μήπως κάποιον σάν τόν κ. Πατέλη τόν ὀδηγήσουν τόσο κάτω; Κανείς δέν τό εὔχεται. Κρῖμα ὅμως νά ξεπουλάῃ κανείς τίς ικανότητές του γιά νά ἱκανοποιήσῃ μία δράκα διεστραμμένων, τούς λεγομένους ΛΟΑΤΚΙ!

Τῶν ΛΟΑΤΚΙ ἢ ὄλων τῶν Ἑλλήνων;

ἀνηγύρια εὐθύς μετά τήν καταμέτρηση τῶν βουλευτικῶν ψήφων ὑπέρ τοῦ «πολιτικοῦ γάμου» τῶν ὁμοφυ-

ΙΩΑΝΝΗΣ ὁ ΒΑΠΤΙΣΤΗΣ

Κωδικός
01-1323

ΜΗΝΙΑΙΟ ΟΡΘΟΔΟΞΟ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ

Ἰδιοκτήτης: Σύλλογος «Ἰωάννης ὁ Βαπτιστής»
Ἐπεύθυνος ἐκδόσεως: Ἄγγελ. Μπότζιου
Χριστοκοπίδου 12 - 105 54 - Ἀθήνα

www.ioannisvaptistis.gr

Τηλέφωνα: 2103212713 & 2109765440

e-mail: info@ioannisvaptistis.gr

Ἐπεύθυνος Τυπογραφείου:

Β. Μπουζάλας, 25 Μαρτίου 124, Περιστερί

Ἐτησία συνδρομή:

Ἐσωτερικοῦ 10 €. Κύπρου 20 €.

Ἐξωτερ.: Εὐρώπης 20 €. Ἀμερικῆς: δολ. 25.

Καναδά καί Αὐστραλίας: δολλάρια 30.

Ἐπιταγές καί ἐπιστολές:

Περιοδικό «Βαπτιστής»

Χριστοκοπίδου 12, 105 54, Ἀθήνα.

λοφίλων. Λές και πετύχαμε ως έθνος περιφανή νίκη, σάν τίς νίκες τών ήρώων του 1821! Έσπευσαν οί πάσης φύσεως όμοφυλόφιλοι στά θεωρεία τής Βουλής και «φιλιόντουσαν» προκλητικά. Καί βέβαια ανάμεσά τους και πρωτοκλασάτα στελέχη έκ τών βουλευτών, θέλοντας έτσι νά επιδείξουν τήν **ιδιαιτερότητά** τους.

• Καί ύστερα έξήλθαν από τή Βουλή Πατέλης, Σκέρτσος και Σία και πορευτήκαν σέ ένα gay bar, για νά **γιορτάσουν** τήν ψήφισι του κατάπτυστου νομοσχεδίου. Ήταν νύκτα (15 Φεβρουαρίου 2024) και όλη ή συνομοταξία γιώρταζαν τό ότι θά επιτρέπεται πλέον ό «γάμος» σέ ανθρώπους πού μέ ανώμαλες σεξουαλικές πράξεις έχουν καταργήσει τόν **φυσιολογικό τρόπο συζυγίας**.

• Προσκεκλημένη στή γιορτή στό ειδικό για τούς «τοιούτους» κέντρο, ήταν και ή **πρόεδρος τής Έλληνικής Δημοκρατίας**.

• Από πότε πρόεδρος οιουδήποτε κράτους «πανηγυρίζει» μαζί μέ τούς ύποστηρικτές σεξουαλικής ιδιαιτερότητας για τήν ψήφισι νόμου υπέρ μιās έκκεντρικής μειονοψηφίας; Ή κ. Σακελλαροπούλου τοποθετήθηκε στό ύπατο πολιτειακό αξίωμα για νά **ένωνη** τούς Έλληνες. Καί εκείνη δέχτηκε νά παραστή σέ εκδήλωσι, πού **διχάζει** τούς Έλληνες.

Όσοι μπορούν, ας στείλουν τά 10 ευρώ και για τό 2024

Οί φίλοι αναγνώστες ας στείλουν τή συνδρομή (10 ευρώ) και για τό έτος 2024.

• Στο λογαριασμό:

0026.0236.39.0100353548 EUROBANK.

IBAN: GR 7902602360000390100353548

• Στο λογαριασμό:

123002002008865 ALPHA BANK.

IBAN: GR 120140 1230 0200 2008 865

• Ταχυδρομικά στή διεύθυνσι: «**Βαπτιστής**», **Χριστοκοπίδου 12, 10554, Αθήνα.**

• Του έξωτερικού τό έμβασμα στό όνομα «**Βαπτιστής**» (χωρίς τή λέξι Περιοδικό).

Τηλ.: **2103212713 - 2103212107.**

Σωστά γράφτηκε: Μήπως στήν Έλλάδα μας ζούμε κάποια **δικτατορία ιδιαιτεροτήτων**, και όχι τή Δημοκρατία όλων τών Έλλήνων;

«Καινά δαιμόνια»

Έπιστολή χριστιανού γιατρού

Κύριε διευθυντά!

Συμβαίνει νά γνωρίζω τήν «Καθημερινή» από τή δεκαετία του 1960, ενώ τά τελευταία χρόνια φιλοξενεί κάθε τόσο επιστολές μου. Άς μου επιτραπεί, λοιπόν, νά εκφράσω μία άπορία και διαμαρτυρία συγχρόνως.

Ενώ ακόμη «βράζει» τό θέμα του «γάμου» όμοφυλοφίλων ατόμων, ή έφημερίδα σας τίς τελευταίες ήμέρες μάς προβάλλει τή «σεξεργασία» ως «άπλως ένα έπάγγελμα» (7/2) και τήν «πολυσυντροφικότητα» (9/2), ακόμη και «τά Ίνσκαρ του πορνό» (11/2), και μάλιστα μέ σχετικό φωτογραφικό υλικό (μή τυχόν και χάσουμε κάτι)!

Έχουμε άδικο νά ύποπτευόμαστε ότι ή έπόμενη «θεσμική» επίδιωξη μπορεί νά είναι ή νομιμοποίηση τής πολυγαμίας ή, Κύριος οίδε τί άλλο; Τούτων δοθέντων, τί νόημα έχουν τά κροκοδείλια δάκρυα για τίς πλαστές γυμνές φωτογραφίες μαθητριών, πού κυκλοφορούν σέ σχολεία τής χώρας (11/2);

Άς σημειωθεί, ότι στό τελευταίο αυτό άρθρο χρησιμοποιείται κατ' επανάληψιν ό όρος «θύτης», αντί του όρθου «δράστης». Πρόκειται για ακούσια έσφαλμένη έπιλογή του συντάκτη ή για προσπάθεια μείωσης τής βαρύτητας τής πράξης;

Ή ψευδής κατηγορία τών αρχαίων Αθηναίων κατά του Σωκράτη, ότι «καινά δαιμόνια εισάγει και νέους διαφθείρει», φαίνεται σήμερα νά εύσταθει άπόλυτα κατά τών μέσων ενημέρωσης.

Τί άλλο θά περιμένουμε από τήν κάποτε σοβαρή «Καθημερινή»;

Άντώνης Παπαγιάννης, ιατρός
Θεσσαλονίκη

(Έφημερίδα «Καθημερινή», 16.2.2024)